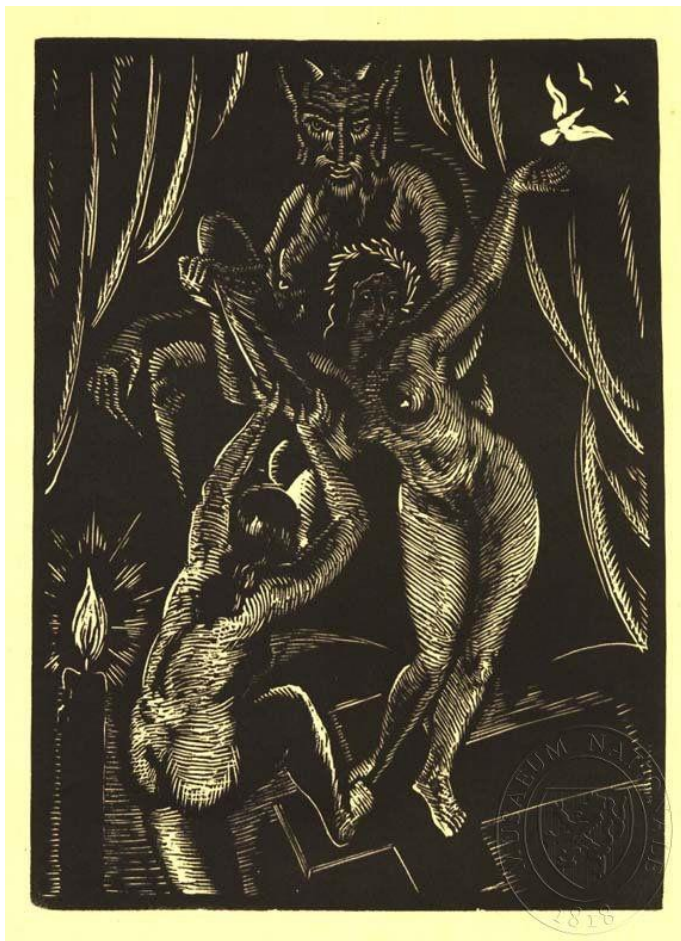

VIA IMMUNITA

Kulturní fanzin – mimořádné číslo

Dvě nahé ženy a ďábel. Dřevoryt Josefa Hodka pro Žikešův nakladatelský prospekt ke knize Černá mše. Zdroj: eSBÍRKY. Licence: CC BY-NC-ND 4.0.

TÉMA: Nakladatel Vladimír Žikeš

Pro začátek

Fanzin? O co tady jde?

Několik slov na vysvětlenou, o co se v tomto útlém tisku jedná. Kdysi v mládí, počítám někdy od roku 1999, jsem byl spojen s hardcore punk scénou. „Samizdatově“ jsem vydával hudební a později literární zin (Inej výběr, pREVUEt a Via Immunita). K punku jsem se dostal ne zcela obvyklým způsobem – prostřednictvím kamarádů ze skauta. A oba tyto vlivy (skaut/punk) mě přivedly ke křesťanství. Tak se stalo, že jsem špatný katolík, skaut i hardcorista. Získávám tak ale svou podstatou pochopení pro okraje. Sám vlastně všude působím divně – jako subkultura v subkultuře. Ke své netradiční duchovně-kulturní orientaci jsem se dostal shodou naprostých (ne)náhod, které chápu jako snahu Boha oslovit mě a naznačit mi směr.

Podobně si vysvětluju i svoje seznámení s nakladatelem Vladimírem Žikešem, jehož nakladatelskému dílu jsem se začal věnovat zpočátku ze zcela prozaického důvodu – jeho knihovna měla optimální velikost pro bibliografické zpracování na čtyři týdny mé praxe v Knihovně Národního muzea v létě 2005. Záhy jsem však pochopil, že jsme si s Žikešem souzeni. Se svým zaměřením jsem dokázal pochopit, že v jedné nakladatelské produkci lze objevit popisy satanistických obřadů, příběh Pražského jezulátka, příručku o buddhistické meditaci, pornografii, Nezvalovu poezii, krásu barokní architektury, umělecké akty, nákladné umělecké bibliofilské publikace, edice špalíčeků o historii Prahy, texty Edvarda Beneše či Jana Masaryka nebo příručku o horolezectví. Tato neočekávaná pestrost vzbudila moji zvědavost a

byla motorem pro pokračování práce. Stručné zpracování Žikešova životopisu pro bakalářskou práci byl jen začátek. Po letech se (nikoli mou zásluhou) stalo, že je v nakladatelství Academia v přípravě tematická monografie, na jejímž vzniku jsem se měl možnost podílet. Během příprav rukopisu vznikl i kratší text s názvem **Ne(v)zdát se a bejt**, při jehož psaní jsem myslel hlavně na kamarády, kterým bych rád postavu svébytného nakladatele krátce přiblížil. Tak ožila myšlenka na přípravu tohoto sešitu.

Přestože už dávno nefunguju jako aktivní článek alternativní kultury a jsem teď hlavně pozorovatelem, mám chuť pustit do světa pár slov určených pro přátele a spřízněné duše. Jsem zastáncem kontinuity, a tak jako titul tohoto soukromého tisku ponechávám jméno svého někdejšího „d. i. y. nakladatelství“ a jeho revue. Toto mimořádné číslo vychází čistě (ne)náhodou.

Přeju trochu času na čtení.

V Hýskově na Velikonoce 2021

Tomáš i Prokop / tomas@sibek.cz

Ne(v)zdát se a bejt

Klikaté cesty nakladatele Vladimíra Žikeše

Vladimír Žikeš (1906–1980) je nedoceněnou osobností československého nakladatelského podnikání. Jeho životní příběh je plný zajímavých zvrátů. Začínal mezi hermetiky a zajímal se o parapsychologii a okultismus, ale později svůj zájem přeorientoval spíše na křesťanskou kulturu a humanismus. Jeho vášní byly ale také hory. Žikešova nakladatelská produkce tak obsahuje knihy o satanismu, spis o buddhistické meditaci, pornografii, Nezvalovu poezii, nákladné umělecké bibliofilské publikace, monografie o architektuře či Pražském Jezulátku, edici špalíčků o historii Prahy, texty Edvarda Beneše a Jana Masaryka nebo příručku o horolezectví. Byl tedy hlavně zapáleným nakladatelem, ale během druhé světové války se stal i odhodlaným účastníkem protinacistického odboje. Miloval svobodu, ale nikdy se nezříkal odpovědnosti. Před zvůli moci nebyl zvyklý ohýbat hřbet a trpělivě nesl i ústrky, které mu po roce 1948 připravoval komunistický režim. Blízcí a přátelé vzpomínají na jeho vřelost a nadhled. Žikešovy memoáry s názvem **Slovenské povstání bez mýtů a legend** zařadilo nakladatelství Academia do edice Paměť a vyjdou v průběhu roku 2021.

**Fotografie Vladimíra Žikeše z roku 1955. Zdroj: soukromý archiv
Zuzany Mazáčové. Licence: svolení majitelky.**

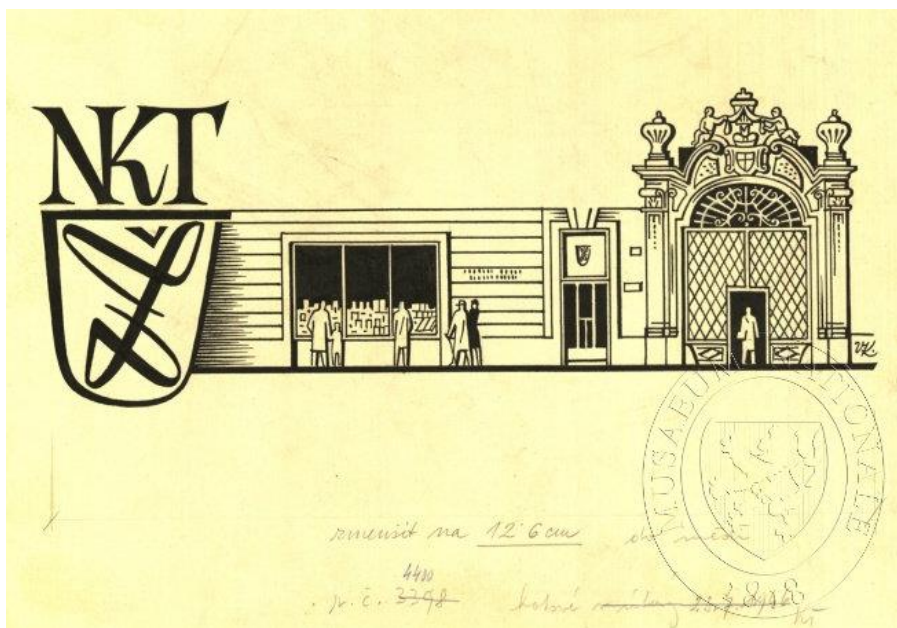
Když se v únoru 1996 ohlížel v Lidových novinách překladatel a redaktor Čeněk Sovák za životem a dílem pozapomenutého nakladatele Vladimíra Žikeše, bylo to patrně nejen pro mne objevné čtení. Přesto po několika letech strávených nad dokumenty z Žikešovy pozůstalosti mohu napsat, že to byl obraz trochu idealizovaný a zbavený kontroverzí. Zkusím nyní načrtnout Žikešův životní portrét krátce znovu a nebát se přiblížit i kontrasty. Jsem přesvědčen, že právě jejich popis význam vykreslované osobnosti zdůrazňuje.

V pozdních hodinách poslední dubnové noci roku 1942 se vracel Vladimír Žikeš z Klubu umělců v Mánesu do svého podniku v Karlově ulici. Již více než rok měl v nájmu rozsáhlé prostory v Colloredo-Mansfeldském paláci na dohled od Karlova mostu. Krom nakladatelství, jemuž se věnoval dlouhodobě, zřídil v přízemí i knihkupectví. Byl svobodný a práce v oboru byla jeho vášní, a tak nebylo výjimkou, že ve své pracovně i nocoval. Navíc nebyl vytižen jen ve firmě, když se zapojil do protinacistického odboje. Přestože neměl žádnou stranickou knížku, byl levicově orientovaný a obsazení Československa a zřízení protektorátu ho nenechalo chladným. Připojil se tedy k aktivitám, v rámci nichž vznikl Národně revoluční výbor inteligence (NRVI). Ke kontaktům se skupinou se dostal díky svému příteli Lubomíru Linhartovi, tehdejšímu tajemníkovi Klubu umělců. Ten mu byl společníkem i onoho osudného večera. Následující den v neděli měli naplánované králičí hody v Řeporyjích u „otce“ Pívala, zaměstnance Žikešova knihkupectví. Pokročilá hodina a únava přiměla Linharta přechkat do rána jen na kanapi v kanceláři nakladatelství. A toto malé rozhodnutí se ukázalo jako zcela zásadní. Právě když uléhal na pohovku, čekali na něj u bytu nedaleko Lorety příslušníci gestapa. Byl totiž jen necelý týden po náhlém zatčení Julia Fučíka, známého komunistického novináře a hlavního organizátora NRVI, a jeho spolupracovníka Jaroslava Klecana. Hlavně Klecanovy výpovědi přinesly nacistickým vyšetřovatelům cenné informace a rozkryly jim značnou část odbojové sítě. Když se pak nedělního podvečera vracel Linhart opět s Žikešem domů, z opatrnosti se před Loretánským náměstím rozdělili a dohodli se, že bude-li vše v pořádku, otevře Linhart okno svého bytu. Stalo se tak, a proto Žikeš klidně pokračoval v cestě do Karlově ulice. Už na schodech ale uslyšel

vyzvánět telefon. Ze sluchátka se pak ozvalo jen: „*Okno bylo omyl.*“ A to stačilo. Strčil v rychlosti do kapsy jen kartáček na zuby, všechnu hotovost z pokladny a zadním vchodem spěchal pryč. Následující tři roky strávil v ilegalitě pod falešnou identitou.

Je jedním z mnoha paradoxů jeho života, že ten, který se za první republiky vyhýbal povinné vojenské službě, patřil nakonec k té části společnosti, jež se nesmířila se zánikem Československa. Žikešův postoj je ale srozumitelný. Tupost a omezenost vojančiny, jak to sám popisuje, mu byla vždy odporná, a tak se snažil této povinnosti vyhnout. To se mu podařilo i díky instruktáži básníka Vítězslava Nezvala, který službě dříve unikl předstíráním malých epileptických záchvatů. Současně se ale Žikeš netajil tím, že odpovědnost vůči vlasti chápe a nezříká se jí. Své slovo během války beze zbytku dodržel a proměnil v činy.

Díky mnoha statečným lidem, které organizačně propojoval Zdeňek Rozkošný, někdejší revident Báňské a hutní společnosti, se Žikešovi po útěku z Prahy podařilo společně s Linhartem přejít na území Slovenského štátu, kde se jejich cesty rozdělily. Linhart se připojil především do komunistického odboje, ale Žikeš vytvořil vlastní nadstranickou zpravodajsky orientovanou skupinu, jejíž základ tvořily kontakty právě z okruhu Zdeňka Rozkošného. Své informace zasílali exilové vládě do Londýna pod krycím jménem Kavárník, ale v ilegalitě byla skupina známá i jako JaR (Janko a Rastislav). Jednalo se o zkratky krycích jmen Vladimíra Žikeše a lékaře Alfreda Lustiga, dvou hlavních protagonistů skupiny.

Portál a výloha Žikešova knihkupectví po roce 1945 v Karlově ulici č. p. 2 v přízemí Colleredo-Mansfeldského paláce. Ilustrace Vojtěcha Kubašty pro záhlaví časopisu *Nové knihy týdne* vydávaného Vladimírem Žikešem (zkratka NKT Ž). Zdroj: eSBÍRKY. Licence: CC BY-NC-ND 4.0.

Svým působením v odboji získal Žikeš řadu vlivných kontaktů a cesta do politiky nebo na jiné vyšší posty mu byla po válce zcela otevřená. On ale nezapřel, že jeho hlavním povoláním je práce pro knihu, a té se taky zcela a s neuvěřitelným nasazením věnoval. V jeho produkci se pak pochopitelně objevily texty prezidenta Edvarda Beneše či ministrů Jana Masaryka a Prokopa Drtiny. Celý svůj poválečný podnik koncipoval vskutku velkoryse. Měl v úmyslu vytvořit kulturní nadstavbu nakladatelských a knihkupeckých aktivit tak, aby celek představoval šířeji orientované kulturní zařízení. Tím se stal Pražský salon, jehož program měl nepřímou podporovat prodej. Místnosti

Collredo-Mansfeldského paláce byly vhodně upraveny a pod jednou střechou se tak octly výstavní prostory, grafický kabinet, kanceláře nakladatelství a velký knihkupecký obchod. Jedinečný barokní sál sloužil i pro pořádání koncertů a větších společenských akcí. Žikeš skloubil a synchronizoval jednotlivé akce tak, aby se vzájemně doplňovaly.

Jeho odvaha a ochota snášet nesnáze v odboji může překvapovat jako další protiklad. Dříve žil totiž poněkud bohémsky. Jako mladík si krom jiné literatury předplácel i francouzský literární časopis *Le Navire d'Argent* a noviny individualistických anarchistů *L'En-Dehors*. Měl díky tomu stálý dluh u hodného plzeňského knihkupce Theodora Mareše, kterému pak nosil každou korunu, kterou sehnal a nepopil v kavárně. Již před maturitou na obchodní akademii v Plzni působil jako nefiremní nakladatel ze záliby a rozvíjel svůj zájem o parapsychologii, magii a alchymii. Na popud francouzských kolegů založil Alchymistickou společnost československou a dopisoval si i se slavným francouzským alchymistou Jollivetem Castellotem. Mimo to byl až do roku 1927 členem pražské martinistické lóže Simeon a vzápětí se účastnil založení hermetické společnosti *Universalis*. Přestože pravděpodobně nebyl svobodným zednářem, měl v tomto společenství mnoho přátel a známých, kteří figurují i jako autoři v jeho nakladatelské produkci. Sám Žikeš přeložil z francouzštiny několik knih a mezi nimi spis *Černá mše* či *Satanova církev*, které obsahovaly ilustrace s pornografickými a satanistickými motivy. Uvedl i jednoznačně pornografický překladový titul *Sedm dní Venušiných*. Vydal ale i *Nezvalovu* poezii nebo příručku *O buddhistické meditaci* od Leopolda Procházky, českého

průkopníka buddhismu. Vyjma několika jmenovaných extravagancí se mu ale podařilo přečkat i období ekonomické krize 30. let s akcentem na umělecké publikace a knižní rarity hlavně proto, že vsadil na konzervativně pojatou luxusní úpravu, kterou ocenily a zaplatily především bohatší vrstvy. Obchodního ducha tedy jistě nezapřel.

Při pohledu na knihy z mládí se zdá až neuvěřitelné, že později, kdy už působil oficiálně jako nakladatel s koncesí, patřila k jeho stěžejní produkci edice špalíčků o historii Prahy, kde značného úspěchu zaznamenal svazek o Pražském Jezulátku z pera historika Antonína Novotného a ilustrátora Vojtěcha Kubašty s předmluvou pražského arcibiskupa.

Kopie legendární sošky malého Ježíška pak vévodila i Žikešovu poválečnému knihkupectví. Přestože v mládí jako člen sdružení Volná myšlenka z Katolické církve „vystoupil“, ve zralém věku svůj postoj značně přehodnotil a syna Vladimíra i přisvojenou dceru Zuzanu nechal v březnu 1952 pokřtít v kostele Panny Marie Vítězné u Pražského Jezulátka. Jistě to nebylo gesto laciné, protože sám pravidelným praktikujícím katolíkem nebyl a kontakty s církví v tomto období přinášely jen problémy. Žikešův duchovní život byl tedy patrně značně členitý a je škoda, že se o něm sám nikde více nezmiňuje.

Str. 20.

Karmelitky

Pražské Jezulátko. Ilustrace Vojtěcha Kubašty pro knihu Pražské Karmelitky.
Zdroj: eSBÍRKY. Licence: CC BY-NC-ND 4.0.

I ve vztazích dokázal překvapit. Během první republiky žil ve volnějším svazku s Marií Sovákovou. Přestože se na jaře 1942 rozešli, Žikeš až do konce života zůstal v kontaktu s jejím synem z prvního manželství a svůj takřikající otcovský vztah nezapřel ani v době totality, kdy Čeňka Sováka ve vykonstruovaném procesu odsoudili v roce 1949 na řadu let do tvrdého komunistického lágru. Stejně tak Žikeš přijal a přisvojil si Jana a Zuzanu, syna a dceru své manželky Anny. V prosinci 1948 totiž ukončil svůj svobodný stav a vzal si vdovu po odbojovém spolupracovníkovi Zdeňku Rozkošném (1905-1944). Nynu, jak bývala Anna Rozkošná domácky oslovoována, zaměstnal již na podzim 1945 jako redaktorku svého nakladatelství. Těžká 50. léta prožili společně v širokém okruhu přátel. K němu patřili Vlasta Koseová, známá zakladatelka českého dívčího skautingu, která Žikešovým poskytla k rekreaci i chatu u svého srubu v Nespekách, manželé Věra a Josef Tůmovi a Jiří Syllaba, významný interní lékař a vůdčí duch českého svobodného zednářství, se ženou Boženou. Všichni si byli vzájemnou oporou, což bylo potřebné z mnoha důvodů. Tůmovi se mimo jiné statečně a režimu navzdory starali o svou neteř Janu Horákovou, později provdanou Kánskou, jejíž matka Milada Horáková byla ve známém politickém procesu popravena.

Fotografie interiéru Žikešova knihkupectví po roce 1945 v Karlově ulici č. p. 2 v přízemí Colleredo-Mansfeldského paláce. Lze rozeznat i sošku Pražského Jezulátka umístěnou nad krbem. Zdroj: soukromý archiv Zuzany Mazáčové. Licence: svolení majitelky.

Po vynucené likvidaci firmy během komunistického znárodnování soukromých podniků Žikeše nečekal lehký život. Muž na vrcholu tvůrčích sil byl ze dne na den postaven do pozice nepohodlné osoby. Čas, kdy měl možnost alespoň částečně dělat práci ve svém oboru, trval vždy jen omezenou dobu a nikdy se neobešel bez komplikací. Z tohoto pohledu lze za úspěšnější považovat jeho působení v Artii, jež vydávala knihy a další materiály pro export. Přesto i zde byl pod drobnohledem a bylo na něj nakonec vykonstruováno obvinění z trestného činu „*poškození majetku v socialistickém vlastnictví*.“ Nelze doložit, zda byla do tohoto procesu zapojena i

Státní bezpečnost (StB), nicméně právě v letech 1957-1961 měl u ní Žikeš vedený svazek jako spolupracovník s krycím jménem Vladimír. Dokumentace byla v 80. letech skartována, a tak lze jen odhadovat, že se tato spolupráce neodehrávala podle scénáře StB. Namísto dalších kontaktů s jejími příslušníky totiž Žikeš následně čelil křivé obžalobě a střídal podřadná zaměstnání. Nakonec byl až na jaře 1965 rozsudkem soudu viny definitivně zproštěn a konečně poznal více klidu.

Rozhodl se na důchod vrátit do hor, které byly jeho další vášní. U krbu jeho nově zakoupené a pro potřeby celoročního bydlení adaptované chalupy na Slovensku v Demänovské Dolině se střídali přátelé a on dostal příležitost pro trochu rekapitulace. Vznikly tak unikátní vzpomínky přinášející reflexi jeho odbojové činnosti během války. Kritický pohled a předvídavý postřeh ohledně nevyhnutelnosti rozdělení Československa neumožnily, aby byl rukopis publikován ještě za jeho života. Knihu, doplněnou oproti prvnímu vydání v nakladatelství Univerzum (1990) o studii a poznámky historičky Zlatice Zudové-Leškové a Žikešův životopis s kompletní bibliografi jeho produkce od soukromého badatele Tomáše Síbka, připravuje nyní nakladatelství Academia jako další svazek edice Paměť.

„Vladimír Žikeš odešel do hor, blízkých jeho srdci, a odešel v horách. Večer pod hvězdami, na cestě ke starému příteli, po boku své ženy Nyny. A žil tak, jak žijí hvězdy: nepřetržitě. Zemřel 4. ledna 1980 v Demänovské dolině,“ tak popsal náhlou smrt Čeněk Sovák, Žikešův přítel a dá se říci neformální adoptivní syn.

*Fotografie Vladimíra Žikeše na Rákoni (Roháče, Slovensko) koncem léta 1942.
Zdroj: soukromý archiv Zuzany Mazáčové. Licence: svolení majitelky.*

Životní motto, které si uchovala Žikešova kmotřenka Alena Bytomská-Kumprechtová, signatářka Charty 77, jako inspiraci a vzpomínku na mnohé společné rozhovory, je více než výmluvné. O to více, že jsem si jej zprvu špatně poznamenal, doplnil k němu jedno písmeno a posiloval se doporučením: „*Nevzdát se.*“ V povídání o podobě a pocitech skutečných hrdinů ale Vladimír svým typickým laskavým způsobem rozporoval dětskou představu o hrdinství jinak: „*Alenko, víš, co je největší radost? Nezdát se a být [hrdina].*“

Paní Alena dovysvětluje: „*Nemyslím si, že mluvil o sobě, to nemíval ve zvyku. I když on sám přesně takový byl a tak žil:*

Nenápadný velký malý muž.“

V Hýskově v prosinci 2020. Tomáš Síbek

Punk jako dárek

Debut kapely Coriky

Zkouknul jsem dokumentární minisérii Jesse Jamese Millera s názvem **Punk**, kterou na jaře 2019 uvedla americká kabelová televize Epix. Už jsem měl skoro pocit, že ukážou, co je vlastně z toho punku nadále životné, ale bohužel to podstatné zůstalo jen nakousnuto. Ti, co se neorientují, si musí sami dohledat, kdo je ten chlapík, pro kterýho je hardcore celoživotní postoj, jež se v mnohém liší od toho, jak je punk většinou společností vnímán. Takže to nejdůležitější, co v dokumentu zaznělo, bylo krátké zamyšlení **Iana MacKaye (*1962)** v úvodu závěrečného čtvrtého dílu:

„Beru punk jako dar a pokud jste tenhle dárek dostali, starali se o něj a pak ho předali někomu jinému, tak se znásobil a vzniknul z něho další dárek a ten jste pak taky někomu předali. Lidi ale někdy dostanou dárek a když ho nablejskaj, napadne je, že by se dal střelit. Jenže jakmile ho prodáte, tak je v hajzlu.“

A já chci dodat, že právě díky Ianovi punk ale v hajzlu není.

A nemyslím jen ty historické věci, kapely **Minor Threat** a **Fugazi**, ale i současnost. Stojí za to sledovat, co má nyní na triku v rámci svého labelu **Dischord**. Debut jeho nové kapely **Coriky** je skvělá muzika, kde je hardcore duší, ale nikoli hudebním jádrem. Byl to „punk“ dárek roku 2020. Doporučuju navštívit www.dischord.com.

Obal desky Coriky - s/t (Dischord records, nr. 190).

Štormův světec

Světlé stránky Františka Štorma

František Štorm je mimořádně zajímavá umělecká osobnost. Nechci zde psát medailonek, „modří“ už jistě vědí. Bezvýhradně přijímám jeho typografickou práci. Jeho výtvarná a hudební tvorba, do nedávné doby spojená především s kapelou **Master's Hammer**, mne přitahuje, ale vlastně moc nevím, co si o ní myslet, kam ji vlastně zařadit? Bez pochyby se u **Master's Hammer** jednalo o víc než jen o blackmetal. Ten byl jen formou, s kterou si Štorm pohrával s příznačným sarkasmem a ironií.

S velkým zájmem jsem loni sledoval nové (pro mě nečekané) akcenty v životě a tvorbě Františka Štorma. Máme zde totiž další osobnost, v jejíž tvorbě najdeme temné výjevy satanistické estetiky, ale nověji také postavy světců (etikety pro pivovar **Chříč**), přírodní motivy a abstrakce plné barev. Pozoruhodný vzorec, kontrastní vývoj od temných motivů ke křesťanským tématům, který mě přitáhl k osobnosti nakladatele **Vladimíra Žikeše** (viz úvodník tohoto zinu), nyní částečně nacházím i u Františka Štorma. A tyto dva mají ještě jeden průnik, který mne přivedl k zájmu o Chříč. O existenci malého pivovaru jsem se totiž poprvé dozvěděl jako o místu, kde pracoval Žikešův děd. Když pak začali nadšenci ze sdružení **Propolis** pivovar obnovovat a na etiketách se objevily povedené linoryty, bylo mi jasné, že to místo stojí za pozornost. Stejně jako většina toho, o co Franta zavádí. Přesvědč se sám(a) na webu frantisekstorm.com.

„16. - 19. února klášter trapistů v Novém Dvoře. Úchvatné spojení architektury a zpěvu mnichů. Matutinum ve 3:15: Zavírám oči a nechávám se zcela pohltit hudbou jako kdybych se koupal v mořském příboji. Vidím siločáry zvuků, jak se odrážejí od stěn moderního kostela, slova žalmů září barevně v prostoru.“

František Štorm píše na svém Facebook profilu 20. 2. 2020.

„Tak tohle bude velká sláva. Dělal jsem na té knize se slovnými autory. Už příští čtvrtek 13. 8. v Muzeu Karlova mostu!“

František Štorm na svém Facebook profilu 6. 8. 2020 píše o monografii Duchovní střed Evropy – dějiny Mariánského sloupu...

„Pracujete s Master's Hammer na něčem novém? Pod touto hlavičkou už definitivně ne. Kapelu jsme rozpustili. Začali se o mě pokoušet démoni, takže jsem se musel vyčistit, dokonce se i vyzpovídat, takže to je definitivně uzavřená kapitola.“

František Štorm odpovídá pro iDnes 22. 9. 2020.

„Už se nechci zabývat temnými věcmi, říká ... blackmetalový hudebník.“

František Štorm pro Český rozhlas Vltava 21. 10. 2020.

„Šli po nás satanisti. Zaprodal jsem duši Bohu...“

František Štorm pro Petra Vizinu a podcast Na dotek, 16. 12. 2020.

Mše za Filipa Fuchse

Nečekaná spojení

Když v lednu 2016 zemřel **Filip Fuchs (1975-2016)**, značně mě to zasáhlo. Přestože jsem vlastně nikdy nebyl příznivcem muziky, které se věnoval, fascinoval mě jeho zápal pro věc. Nevynechal jsem žádné číslo fanzinu *Hluboká orba*, kde člověk mohl nahlédnout do Filipova vkusu a vidění světa. Můj respekt měl i proto, že celá ta hardcore punk show byla kryta i povoláním. Filip byl terénní sociální pracovník a právník organizace **Drom** v Brně. Pomáhal lidem v nouzi řešit problémy spojené s exekucemi, dluhy, vystěhováním nebo s lichváři. Stejně jako většina hardcore punk scény byl i on odpůrcem (asi hlavně organizovaného) náboženství a název jeho kapely, **See you in hell**, mnohé vysvětluje. Proto mě moc překvapilo, když jsem se v jednom z nekrologů dočetl, že za Filipa byla sloužena katolická mše. Potěšilo mě, že ji sloužil kněz, jezuita a poutník, který je pro mě osobně další inspirací. **Pater František Lízna (1941-2021)** se bohužel nyní stal jednou z mnoha obětí viru **Covid-19**. Jeho náhlá smrt oživila i moje vzpomínky na Filipa. Byl jsem a zůstávám fanouškem Lízny a Fuchse, chlapů, kteří šli každý vlastní cestou vytrvale za svou „věcí.“ Přidejte se ke mně a sežeňte si staré Filipovy Hluboké orby nebo Františkovy duchovní poutnické deníky.

Z nekrologu Filipa Fuchse

„Teď je neděle, čtyři hodiny ráno. Když jsem před pár hodinama pokládal během romského obřadu růži na tvé tělo, neřekl jsem ti to: dnes v devět hodin ráno za tebe bude speciální mše. Vím, jak to máš s organizovaným náboženstvím, já trochu podobně, ale teď cítím, že je čas smíření. Mše bude ve Vyšehorkách, je to kousek od věznice Mírov a povede ji páter Lízna, člověk, který se jako ty nikdy nezlomil, neuhnul. Dělal kaplana nejtěžším zločincům na Mírově, u sebe na faře ubytovává bezdomovce, stará se a ukazuje cestu Romům z okolí... Před revolucí byl v undergroundu, který je ti tak blízký, skončil myslím i ve vězení, odkud by jsi ho ty, se svou právní erudicí, určitě dostal; byl typickým vězněm svědomí. Tohle je pro tebe důstojné, Filipe, vím to - sloužení mše za tebe ve Vyšehorkách domluvila včera v noci moje máma, která organizovala tolik ekologických akcí a přednášek, kam jsi taky chodil.“

Jan Müller

Citace s webových stránek:

<http://www.vegan-fighter.com/novinky/pisen-za-toho-ktery-nikdy-nezradil-a-neuhnulfilip-fuchs-rip.html>

Zapálený Palán

Inspirace Aleše Palána

Nebudu daleko od pravdy, když připustím, že **Aleš Palán** má značnou zásluhu na tom, že jsem se nechal pokřtít. Zcela upřímně jsem při čtení jeho knih autorovo jméno zcela přehlédl, protože se jednalo o velké knižní rozhovory se zásadními osobnostmi křesťanského života a kultury. Až zpětně vidím Palánův talent a vklad, s jakým pomáhá na svět příběhům a vyprávěním svých respondentů. A jsou to mimo jiné svědectví o tom, jak pestrý i náročný byl a je život různých křesťanů – opat **Vít Tajovský**, **Daniel Reynek**, jezuita **Ludvík Armbruster**, **Jan Florian** nebo zakladatelka hospicového hnutí **Marie Svatošová**. Díky za ně.

Palánovo jméno jsem začal více registrovat na stránkách *Katolického týdeníku* a vzápětí mi došlo, že je to právě on, koho jsem přehlížel, když jsem četl rozsáhlá interview.

Když pak v souvislosti s dalším svým titulem, věnovaným **Miloňovi Čepelkovi**, známému cimrmanologovi a dechovkovému djovi, Aleš uvedl, že sám dává přednost hardcoru, zalapal jsem po dechu.

Později jsem dopátral, že byl i „akcionářem“ dvou desek na **Lokal rekorc** a je fanouškem kapel ze **Silver Rocket**. Aleš Palán má tedy zjevně dobrý vkus. Mně udělalo radost, že existují lidé s podobně nepravděpodobnými zájmy, jaké mám já.

Velice bych uvítal, kdyby jednou vyšel pořádný rozhovor se samotným Alešem Palánem. I jeho vlastní příběh, soudě dle útržků z různých publikovaných rozhovorů, jistě stojí za pozornost. Zatím musí stačit další rozmluvy, kde je Palán opět autorem rozhovoru. **Všichni moji samotáři** jsou jeho aktuálními bestsellery. Čtete Palána, změní vám to život – www.kosmas.cz/autor/12939/ales-palan.

Na konec

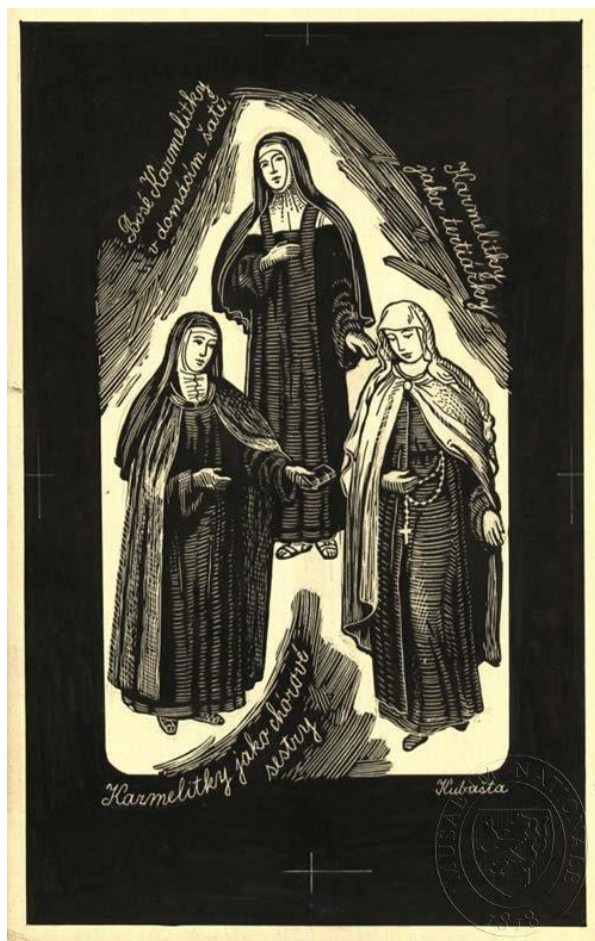
Díky

Mnohé skvělé věci na tomto světě nevnímám jako samozřejmost. Proto si jich vážím a vychutnávám si ty okamžiky, kdy můžu být s lidmi, které mám rád, s muzikou a knížkami, kdy pracuju na zahradě, chodím po lese nebo jezdím na kole okolo Berounky. A platí to i o tomto zinu a o jeho čtenářích. Jsem rád, že jsem měl příležitost si po čase udělat radost a sesmolit pár řádek. **Tobě díky, žes je dočetl až sem.** Budu rád, když mi pošleš další inspiraci.

V Hýskově 30. 4. 2021

Tomáš i Prokop / tomas@sibek.cz

Tři jeptišky. Ilustrace Vojtěcha Kubašty ke knize Pražské Karmelitky z produkce nakladatele Vladimíra Žikeše. Zdroj: eSBÍRKY. Licence: CC BY-NC-ND 4.0.

AmDg